

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace, about to kiss. The man, with dark hair and a white shirt, is on the left. The woman, with blonde hair and a purple lace-trimmed dress, is on the right. They are standing on a balcony or terrace with a thatched roof. In the background, there are palm trees, a lush green landscape, and a blue ocean under a cloudy sky. Large green leaves are visible in the foreground on the left.

Jackie Ashendenová
Slíbila
jsem to!

JACKIE ASHENDENOVÁ

SLÍBILA JSEM TO!

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

četl jsem nedávno takový článek, kde jakýsi psycholog rozváděl, že nejčastějším místem, kde se lidé seznamují, kde navazují trvalé vztahy, je zaměstnání. Kdeže je doba, kdy si pánové ve smokinzích a dámy v róbách domlouvali dostaveníčka na plese mezi dvěma valčíky. Dnes je to nejčastěji sklenička, na kterou zajdou spolu po práci.

A protože mým hrdinům není nic lidského cizí, seznamují se v příbězích, které si tento měsíc můžete přečíst v edicích Sladký život a Sladký život Duo, vlastně také v práci. I když kolik z vás, milé čtenářky, má to štěstí, že jejich šéfem je mladý nezadaný miliardář? Ale pochopitelně se ukáže, že důležitější než to, co je rozděluje – majetek a společenské postavení –, je to, co je spojuje.

A to je samozřejmě láska!

S láskou

Váš Harlequin

Jackie Ashendenová

SLÍBILA JSEM TO!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

A Vow to Redeem the Greek

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:

Jana Austinová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2024 by Jackie Ashenden

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2492-8 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-2493-5 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-2494-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Elena Kalathesová obhlížela bezejmenný jamajský ostrůvek uprostřed Karibiku s jistou mírou podrážděnosti. Samá zelená džungle, bílé pláže a čistá, tyrkysově modrá voda. Vypadal bezpochyby velmi malebně, až idylicky, a navíc nedotčeně. Tak jí to alespoň říkali lidé v Kingstonu. Taky žádné připojení k elektrické síti. Úplně odtržený od světa. Zásoby mu přivážejí jednou za měsíc, povídali. Někdy si zajede do Port Antonia, ale jen velmi zřídka a nepravdělně, tvrdili.

Taky povídali, že nikdo netuší, kde vlastně žije.

Tedy kromě tří zaměstnanců firmy Doprava Kalathes, které už dřív poslala na Jamajku s tím, aby jejího adoptivního bratra našli. A pak to věděla také ona.

Vlastně to její bratr ani nebyl. Naposledy se s ním viděla, když ji před šestnácti lety zachránil z trosk jejího domova na území jistého maličkého černomořského národa, zasaženého ničujícím zemětřesením. Přivezl ji na řecký ostrov, patřící rodině Kalathesových, a nechal ji tam.

Takže ne, nebyl to její bratr. Byl to hrdina z pohádky. Nebo z mýtu.

Atticus Kalathes. Ředitel globální charitativní organizace Eleos, který vedl svůj rozlehlý podnik z bezejmenného ostrova mimo civilizaci. Nikdy ho neopouštěl. Ačkoliv někdy z něj možná někam odjel,

jenže tím si nikdo nemohl být jistý. Jeho aktivity byly čirou záhadou.

Kapitán vypnul motor člunu, jež si pronajala, aby se na Atticusův ostrov dostala, a vyskočil na malé molo, které vyčnívalo z břehu do křišťálově čisté mořské vody. Jakmile motor zmlkl, nebylo slyšet nic kromě vln, šplouchajících po kamení a bělostném písku, a občasného křiku mořských ptáků.

Eleně stékal po zádech pot. Pozdě přišla na to, že vzít si do tropů kostýmek asi není zrovna chytré. Chtěla však vypadat profesionálně. Myslela si, že jí v krémovém saku nebude takové horko, protože měla jet na člunu, a navíc počítala s tím, že jí k pocitu chladu pomůže i hedvábná krémová blůza pod ním.

Byl to však omyl. Na blůzce teď měla skvrny od potu a se sukní to taky rozhodně nevyhrála.

Podpatky byly rovněž chyba.

Elena mrkla na krémové lodičky na nízkém podpatku, které se sice výborně hodily ke kostýmku, ale pro jízdu na ostrov byly stejně nevhodné jako celý její outfit. Jenže ona se prostě ráda vybraně oblékala. Líbilo se jí, když vypadala hezky. Nakonec sem přijela jako zástupkyně Aristeidise Kalathe-se – byla jeho adoptivní dcerou – a chtěla podle toho také vypadat.

Kapitán uvázal člun a podal jí ruku. Elena ji přijala a opatrně vystoupila na molo. S nelibostí si přitom všimla, že na jejích lodičkách se už objevily skvrny od soli. V duchu zaklela.

„Díky,“ řekla kapitánovi. „Dejte mi tak hodinku.“

Kapitán přikývl a skočil zpátky do člunu, kde si hned zapálil cigaretu. Jistě neměla být jeho poslední.

Elena se otočila, pohlédla dolů na malé molo a pak na pláž vedle něho, kam na nedotčený bílý písek šplhaly vlny. Bylo úmorné horko, slunce i v tuto odpolední hodinu prudce pálilo a kvůli vysoké vlhkosti

vzduchu se jí na tělo nepříjemně lepil každý kousek oblečení, který měla na sobě.

Doufala, že hodina jí bude stačit. Oni tři zaměstnanci, které sem poslala, se tu zdrželi sotva deset minut. Ona však byla jiná než ti, již za Atticusem přijeli. Jistě si musel pamatovat malou osmiletou holčičku, kterou zachránil z trosek zničeného města, aby ji pak odvezl do Řecka ke své rodině, kde ji následně *opus-til*.

Elena byla ochotná snížit se k manipulaci, kdyby to bylo nutné. Zahrát na Atticusovy city. Hlavně kdyby to pomohlo splnit přání jejího umírajícího adoptivního otce.

Aristeidis chtěl naposledy spatřit syna, zhojit léta trvající trhlinu mezi sebou a svým dítětem, a Elena by udělala cokoli, jen aby mu v tom pomohla. Aristeidis jí dal domov, jméno a jistotu – to všechno postrádala, když při zemětřesení zahynula celá její rodina.

Poskytl jí všechno, a když teď onemocněl, Elena mu to oplácela, jakkoliv mohla. Proto chtěla přivést domů syna, který se mu odcizil.

Atticus Kalathes se prostě musel vrátit do Řecka, ať chtěl, nebo nechtěl.

Uhladila si sukni, upravila sako a odhodlaně se vydala dolů po dřevěném molu. Nedaleko pláže, schoulený pod palmami a obklíčený džunglí, se nacházel rozlehlý dům z tmavého dřeva. Jednalo se o řadu kvádrů, propojených dřevěnými chodníky s velkými okny od podlahy až ke stropu, z nichž byl výhled na pláž a oceán.

Z mola vedla k domu písčitá cesta, ohraničená skrytým solárním osvětlením a vysypaná drcenými mušlemi. Elena se po ní vydala, když koutkem oka najednou cosi zahlédla.

Přes písek kráčel nějaký muž. Přicházel zjevně ze skal na konci pláže a přes svalnaté, opálené rameno

cosi nesl. Elena svraštila obočí a přimhouřila oči. Uvědomila si, že muž nemá nahé jen rameno. Neměl na sobě absolutně nic.

Zalilo ji rozpačité horko, které ještě zhoršilo lepka-vý pocit na jejím těle, a spěšně odvrátila zrak. Ovšem, že si mohl dovolit být úplně nahý. Byl to přece *jeho* ostrov. Měl tu soukromí. Musel si myslet, že je tu úplně sám, jenže ona sem neohlášeně vtrhla.

Tedy jak se to vezme. Poslala mu spoustu mailů a hlasových zpráv, v nichž ho informovala o tom, že přijede, ale Atticus na nic z toho nereagoval. Napadlo ji, že je třeba ani nedostal. Neměl přece připojení k elektrické síti.

Nebo je možná obdržel, ale nechtělo se mu odpovídat. Podle některých to byl známý hrubián, ačkoliv obyvatelé Kingstonu naopak tvrdili, že když se výjimečně objeví na souši, je velmi okouzlující. Nikdo s ním neměl nejmenší problém.

Elena nevěděla, která z oněch dvou verzí je skutečná, ale tušila, že to bude ta první. Soudila, že Atticuse jistě nepotěší, že ho překvapila v Adamově rouše. Napadlo ji, že by možná měla počkat, až se oblékne. Otočila se zpět k lodi, ale než stačila udělat jediný krok, ozval se za ní hluboký mužský hlas. „Stůj!“ nařídil jí.

Elena se považovala za moderní ženu, která si od nikoho nenechá rozkazovat, a nezamlouvalo se jí, že jí někdo jiný než Aristeidis říká, co má dělat. Přesto hlas automaticky poslechla.

Až poté pocítila prudké rozhořčení. Obrátila se, aby se ohradila, že není pes, aby jí poroučel, ale slova jí zamrzla na rtech.

Atticus Kalathes stál nedaleko od ní a koupal se v karibském slunci jako mužská verze Botticelliho *Venuše*. Chyběly ovšem dlouhé zlaté vlasy a mušle.

Byl velmi vysoký, velmi ramenatý a na jeho opálené

olivové kůži se leskly drobné kapičky vody. Vypadal, jako by ho nadaný sochař vytesal z tmavého jantarového mramoru. Měl úzké boky, dlouhé nohy a silná stehna, mezi nimiž...

Elena se prudce začervenala a přesunula zrak k jeho tváři.

Tam to však nebylo o moc lepší.

Samozřejmě věděla, jak Atticus vypadá. Aristeidis vlastnil spoustu alb, plných fotografií směřícího se chlapce s uhlově černými vlasy a ještě černějšíma očima, stejně jako usmívajícího se teenagera, v jehož tváři se již zračily známky budoucího muže se silnou čelistí a hrdým nosem jako čepel.

A pak tu byly její vlastní vzpomínky na den, kdy ji jako malou holku našel v troskách domova, jak v rukou svírá malý kapesní nůž, kterým se chtěla bránit před skupinkou rabujících mužů. Viděli snadnou příležitost v osamělém malém dítěti, bránícím kapesním nožíkem svůj dům.

Mezi troskami žila nejmíň týden, neměla kam jít. Jídlo sháněla, kde se dalo. Nechtěla odejít, protože se tam někde pod ruinami nacházeli mrtví členové její rodiny. Byla vyděšená, po obličeji jí až do očí stékala krev z rány na hlavě, ale Elena to nevnímala. Vůle přežít byla silnější. Naučila se jedno: Vyhýbat se potulujícím se hordám rabovačů, kteří dovedou vycítit strach. Věděla, že kdyby ji přistihli na otevřeném prostranství, nesmí nikdy ukázat úzkost. Nikdy nesmí vypadat jako kořist.

V troskách našla kapesní nožík, který teď svírala v pěsti, a i když jí hrůza rozežírala hrdlo jako kyselina, snažila se vypadat neohroženě. Pak se ze tmy vynořila po zuby ozbrojená vysoká postava. *On*. Měl na sobě uniformu a helmu. Zvedl zbraň, dvakrát z ní vystřelil do vzduchu a zakřičel na rabovače neznámým jazykem. Muži se rozprchli do všech stran a na

rumišti zůstali jen ona a on. Spatřila jeho tvář, samý ostře řezaný úhel, a oči černější než obloha nad její hlavou.

Je hezký, napadlo ji tehdy. Možná je to nějaký princ. Ihned instinktivně vycítila, že nepatří ani k rabovačům, ani k oportunistům. Byla si jistá, že se tu objevil, aby ji zachránil. Proto odhodila nožík a natáhla k němu ruce. Díval se na ni černýma očima a ona ho najednou viděla zrakem dospělé ženy. Poznala, že je krásný jako Apollón, který teď sestoupil na zem, aby sváděl smrtelnice.

Elena věděla, že je stále stejně hezký. Viděla jeho fotografie v médiích, dychtivě četla všechna interview, která poskytl. Byla čtyři. Zнала je celá nazpaměť, a to tak dobře, že by je dokázala přeříkat i ze spaní. Poslední interview vyšlo před dvěma lety, od té doby se na veřejnosti neobjevil.

Pod krémovým kostýmek jí zběsile bušilo srdce. Na jeho inkoustově černých vlasech, mokrých z plavání, se třpytilo slunce, a v jeho tmavých řasách se leskly kapky vody. Elena samozřejmě dávno věděla, jak vypadají nazí muži, jenže je zatím viděla pouze na fotografiích. V rodinné knihovně byly knihy o umění, plné fotek obrazů a soch. Taky se samozřejmě mrkla na internet, aby zjistila, o čem všechen ten povyk vlastně je. Nic to s ní nedělalo. Nechápala, proč jsou umělci, a nejen ti, mužskou nahotou tak posedlí.

Došlo jí to až teď, když před ní stál nahý mužský z masa a kostí s vlhkou kůží, pevnými svaly a jiskřivýma černýma očima. Třpytil se na slunci jako ten nejvzácnější klenot.

Nezdálo se, že by ho znepokojovalo, že před ní stojí bez jediného kousku oblečení. Klidně by na sobě mohl mít oblek a na hlavě královskou korunu. Přes rameno měl přehozený vlasec s čerstvě ulovenou rybou a netvářil se nijak přátelsky.

Eleně bylo jasné, že by měla něco říct. Připravila si pro tuto příležitost řeč o tom, jak jeho otec leží na smrtelné posteli a že přišel čas, aby se vrátil domů. Slova se jí však spletla dohromady, nedokázala ze sebe vypravit jedinou kloudnou větu. „Ehm... já... no...“

„Nemáš povolení, abys tu přistála,“ ozval se přísně hlubokým hlasem.

Eleně vyschlo v ústech. Tváře ji pálily jako sežehnuté sluncem. Vlastně ji pálilo celé tělo a určitě to nebylo horkem ani vysokou vlhkostí vzduchu. Zkusila to znovu. „Tedy... já... Nejspíš jsi mě nepoznal. Jsem...“

„Vím dobře, kdo jsi, Eleno.“ Upíral na ni neosobní pohled. „Stejně nemáš povolení, abys přistála na mém ostrově.“

Elenou projel elektrický šok. Prudce zamrkala. Nečekala, že by ji po takové době poznal. Od doby, kdy ji našel v troskách a dopravil k Aristeidisovi na Kalifos, kde žila rodina Kalathesových, uplynulo šestnáct let.

Naprázdnou polkla a nervózně si upravila sako. Snad doufala, že se tím trochu zchladí. „Poslala jsem ti plno mailů. Dokonce jsem ti i volala...“

„Ano. A dostala jsi snad někdy odpověď?“

Stvalo ji, že se k ní chová tak odtažitě. Jako by mu nezáleželo ani na tom, že se před ní producíruje nahý, ani na tom, že se ho mnohokrát pokoušela zkontaktovat.

„Ne,“ přiznala. „Ale myslela jsem, že jsi je třeba nedostal.“

„Dostal jsem je.“

„Proč tedy...“

„Mou jasnou odpovědí bylo mlčení,“ pokračoval nemilosrdně. „Což bezpochyby znamená, že jsem chtěl, abys mě nechala na pokoji. Tvoje chyba, že ti to nedošlo.“ Slunce mu zlatilo kůži, ale jeho pohled

byl chladný. „O nikoho nestojím. Vrať se, odkud jsi přišla.“

Eleně blesklo hlavou, že tedy přišla do styku s první verzí Atticuse, tou neomalenou.

Na tom však nezáleželo. Přijela sem kvůli Aristeidisovi a odmítala svou misi vzdát hned na začátku, tím spíš ne kvůli namyšlenému nahému krasavci.

Odhodlaně se napřímila, i když ji přímo dusila vlna kostýmku i hedvábí blůzky. „To bohužel nemůžu,“ odušila křepce. „Jsem tu jménem tvého otce. Umírá, Atticusi. A chce, aby ses vrátil domů.“

Atticus věděl, koho veze ta malá loďka, která přistála u břehů jeho ostrova. Zahlédl ji před necelou půlhodinou, jak se zvolna blíží. Byl venku na vodě, aby si ulovil k večeři rybu, a pohled na člun ho rozzlobil.

Eleniny maily záměrně ignoroval, stejně jako telefonáty, protože se odmítal zabývat čímkoli, co souviselo s osobou jeho otce. Doufal, že ji jeho zarputilé mlčení odradí. Evidentně se však mýlil.

Vztekal se, jaký má smysl žít na bezejmenném, opuštěném ostrově bez elektrické sítě, který dokonce nebyl ani na mapách, když ho tak snadno našla.

Nepovažoval za nutné, aby se obtěžoval se zdvořilostmi. Když se sem vnučila, přestože ji nikdo nezval, ať si svou návštěvu užije se vším všudy. Nemínil se kvůli ní přetvařovat, natož oblékat. Neviděl důvod, aby přerušil rybolov. Nebyla na jeho ostrově vítaná, ani nikdo jiný.

Atticus hodlal pokračovat v lovu a přípravě večeře.

S rostoucí nelibostí sledoval, jak u mola přistává člun. Pak spatřil postavičku v krémovém kostýmku, naprosto nevhodném pro dusné počasí, a díval se, jak figurka opatrně šlape po cestě k jeho dveřím.

Prohlédl si ji líp a najednou se mu všechno vykouřilo z hlavy.

Před šestnácti lety to byla osmiletá dívka v otrhaných šatech a se šrámem na hlavě, svírající v pěsti kapesní nůž. Hrdinně čelila pěti rabovačům, kteří jí bezpochyby chtěli ublížit. Husté blond vlasy měla spletené do copů a hnědé oči plné zuřivosti. On tehdy velel soukromé armádě, která pomáhala různým vládním v dobách občanských nepokojů nebo katastrof, a hledal v troskách přeživší. Ihned si jí všiml a pochopil, jaké nebezpečí jí hrozí. Vycítil, že navzdory odhodlanému postoji a zlobě v očích je pořádně vyděšená. A právem. Ti muži by se jí neváhali zbavit.

Vypálil do vzduchu několik varovných výstřelů, aby rabovače vyplašil, a myslel si, že dívka uteče taky. Byl si vědom, že v uniformě a se zbraněmi vypadá hrozivě. Jistě by ji jen ještě víc vyděsil. Jenže ona nikam neutekla. Podívala se na něj smutnými hnědými očima, tvář celou od krve, upustila nůž a natáhla k němu ručky, jako by nebyl ostřílený žoldák, ale rytíř v lesklé zbroji.

Utkvělo mu to v paměti. Nikdy nezapomněl, jak se jeho odumřelé srdce v hrudi zachvělo, když k němu ta zranitelná bytůstka tak důvěřivě vztáhla ruce.

A vzpomněl si na to i nyní, když tu nyní celá zpočená a horkem zrudlá stála v kostýmku, který se líp hodil do zasedačky než na tropický ostrov.

Změnila se. Byla úplně vyměněná.

Husté blond vlasy už neměla spletené do copů, ale svázané do úhledného drdolu na zátylku, a její tvář ztratila dětskou měkkost. Obličej nyní vynikal pevnou bradou, plnými rty, hrdým nosem a jemným obočím, které mělo jen o odstín světlejší barvu než vlasy.

Statečná dívka ve špinavých hadříkách vyrostla do nádherné ženy, kterou trápilo horko a jež uhýbala pohledem před jeho nahotou.

Za běžných okolností by pociťoval maximální uspokojení, kdyby nebyla tak krásná. Milenku neměl

už tak dlouho, že se ani nepamatoval, kdy to bylo naposled. Jeho libido skonalo stejně jako jeho srdce a Atticus neměl potřebu ani jedno oživovat.

Kromě toho, nestála před ním ledajaká žena. Elena byla dívka, kterou kdysi zachránil a zavezl k otci, kde ji nechal. K otci, který teď umíral.

Ne, ve skutečnosti nečetl ani jeden z mailů, které mu poslala, avšak navzdory zlosti, že si přesto dovolila přijet, tušil, že se tu neobjevila jen tak. Když za ním vážila dlouhou cestu, došlo mu, že se musí jednat o něco vážného.

S Aristeidisem nemluvil celých šestnáct let a neměl v úmyslu to změnit. Když mu však Elena sdělila, že otec umírá, v jeho nitru se pohnulo cosi neznámého a nevítaného. Atticus to bez problémů ignoroval.

„A co?“ opáčil bezcitně, což bylo v pořádku, protože v sobě žádný cit neměl.

Elena nesouhlasně přimhouřila teplé hnědé oči. Zjevně jeho postoj neschvalovala. „Co tím myslíš? Slyšel jsi, co jsem říkala?“

„Že otec umírá a měl bych se vrátit domů. Ano, slyšel.“ Zvedl rybu a přehodil si ji přes rameno. „Tak za prvé, je mi to úplně jedno, a za druhé, nikam nejdu. Odklusej pěkně tam, odkud jsi přišla.“

Elena ohromeně zamrkala. Zlaté řasy se jí zachvěly a Atticus si na kratičký okamžik vítězně pomyslel, že se vážně obrátí na těch svých hezkých podpatcích a poslušně odkluše zpět k člunu. Jenže vzápětí svraštila jemné obočí, vysunula bradu a tvář získala onen odhodlaný výraz, který viděl kdysi, když jako osmiletá čelila pětičlenné přesile rabovačů. Její obličej vysílal signál, že se nedá, že bude bojovat a vyhraje.

„Ne.“ Hlas měla chladný a křepký jako mrazivá zimní noc. „Za prvé, slíbila jsem tvému otci, že tě přivedu, a za druhé, nikam *neodklušu*.“

Po Atticusově páteři sjel nevítaný elektrický výboj.

Nikdo si s ním netroufl mluvit jako tohle stvoření. Byl šéfem největší světové charitativní organizace. Měl moc a velmi slušné společenské postavení. Eleos řídil jako vojenskou operaci. Panovala tu přísná hierarchie. Očekával, že jeho zaměstnanci budou plnit rozkazy bez nejmenších námitek, což ostatně také činili. Rozhodně se před ním celí zpocení a zarudlí nenaparovali a neignorovali rozkaz k odchodu. Také si ho nesouhlasně neprohlíželi.

„To nebyla žádost,“ upozornil ji kousavě.

Elena se napřímila a v jejích hnědých očích se tvrdohlavě zajiskřilo. „Jenže já nejsem tvůj zaměstnanec. Nemusím tě poslouchat.“

„Jsi však na mém pozemku. Jestli neodejdeš, nechám tě vyhodit.“

Elena se ostentativně rozhlédla. „Vážně? A kdo konkrétně mě vyhodí, pokud se smím ptát? Nikoho kromě nás dvou tu nevidím.“

Měla pravdu. Na ostrově byli jen sami dva. Atticus tu žil úplně osamoceně, protože přesně tak mu to vyhovovalo.

„Tak tě odsud vyhodím sám.“ Udělal pohyb, jako by chtěl shodit rybu z ramene a učinit přesně to, čím Eleně vyhrožoval.

Vlastně ani neblafoval. Kdyby vážně musel, udělal by to. Objevila se tu neohlášená a nevítaná, takže by za to měla také nést následky.

Nejspíš mu uvěřila, protože proti němu napřáhla dlaně. „Počkej,“ požádala ho zadýchaně. V mělké jamce pod krkem se jí leskl pot, a zatímco se na ni díval, zformovala se z něj malá kapka, která začala zvolna stékat po křivce jednoho plného nadra. „Nepřišla jsem, abych se s tebou přela.“

Atticus ji chvíli nevnímal, fascinovaný onou lesklou kapičkou, která posléze zmizela ve stinném

údolí Elenina výstřihu. Uvědomil si, kam se dívá, a pohlédl zpět na její tvář.

„Tak proč jsi ještě tady?“ Jeho hlas zněl podrážděně, ale bylo mu to jedno. Nechtěl ji tu. Jeho tělo zaplavil žár, který necítil už hezky dlouho a který se mu ani v nejmenším nezamlouval. Jeho tělo bylo jako poslušný stroj. Udržoval ho řádně promazaný a v perfektní kondici. Zakládal si na dokonalém sebeovládání. Fyzickou touhu považoval za slabost, které se odmítal poddat. Nasupilo ho, že jeho jindy poslušné tělo na Elenu tak reaguje.

„Protože jsem to slíbila, Atticusi,“ pronesla pevně. „Slíbila jsem mu, že tě přivedu domů.“

Ach ano, jeho otec, Aristeidis Kalathes.

Hlava rodu. Majitel multimilionové přepravní společnosti. Bývalý voják. Hrdý a arogantní muž, neústupný a tvrdý jako kámen.

A také vdovec, jenž musel sám vychovávat dva syny, když mu v mladém věku zemřela žena. Atticusovi už léta otcem nebyl, a vlastně tomu tak nebylo ani dřív. Ještě když byl dítě, dbal otec mnohem víc o Atticusova staršího bratra Doriana.

Ten zemřel, když bylo Atticusovi šestnáct a otec, který doposud truchlil nad smrtí mladé manželky, se ze ztráty milovaného syna nikdy nevzpamatoval. A co hůř, neodpustil Atticusovi, že to *on* byl příčinou jeho smrti. Atticus to dávno přijal, protože to byla pravda. Otec ho za to léta trestal a měl na to plné právo.

To Atticus chápal. Neznamenal to však, že si to nechá líbit. Proto kdysi nadobro opustil Kalifos. A otec ho začal nenávidět i kvůli tomu.

Ne, pokud ho Aristeidis chtěl mít doma, určitě mu nešlo o usmíření, ať Eleně namluvil cokoliv. Atticus nepochyboval, že ho ten starý všivák chce ještě víc ponížit. Čekalo ho však zklamání. Atticus za bratrovu smrt mnohokrát zaplatil.

Domů se v žádném případě nevrátí.

„V tom případě...“ Atticus obrátil své kroky k domu. „... to vypadá, že si na Jamajce užiješ pěkně dlouhou dovolenou.“

Pak kolem ní nevšímavě prošel, a byl pryč.

DRUHÁ KAPITOLA

Elena zírala na pevný Atticusův zadek, jak mizí na cestičce vysypané mušličkami za dům, a v jejích útrobách se roznítil hněv.

Aristeidis ji varoval, že přivést Atticuse zpět domů bude hodně tvrdý oříšek, protože mají silně narušený vztah. Bylo to už hodně dávno, co spolu mluvili naposled. Svěřil se jí, že za to může on, že mu měl být lepším otcem. Nechal se však pohltit zármutkem a hořkostí a tím mladšího syna vypudil. Viděl na něm jen chyby.

Když ho nyní pozvolna zabíjela zákeřná rakovina, toužil zničený vztah napravit. Chtěl synovi říct, jak moc ho mrzí, že se k němu celé ty roky choval nespravedlivě a že ho přehlížel.

Jeho zármutek a lítost nad tím, jak se postupně s Atticusem odcizili, ještě prohloubily Elenin smutek z Aristeidisovy nemoci. Nemohla snést pomyšlení, že starý muž, který jí jako sirotkovi bez střechy nad hlavou poskytl nový domov, zemře dřív, než se usmíří se synem. Aristeidise měla moc ráda. Dal jí toho tolik, že by udělala cokoliv, aby mu splnila jakékoliv přání. Přivést domů ztraceného syna jí připadalo samozřejmé. Byla přesvědčená, že jakmile Atticusovi řekne, že otec umírá, bez zaváhání se s ní bude chtít vrátit. Tedy ne že by všeho hned nechal a odešel s ní, ale

věřila, že mu to pro začátek bude alespoň líto, a pak se uvidí. Věřila, že ho bez větších potíží přesvědčí k návratu.

Jenomže se mýlila. Bylo mu to jedno.

Zlost, svírající její útroby, ještě vzrostla. Jistě, Aristeidis se po Dorianově smrti dopustil mnohých chyb, ale stejně. Byl to Atticusův otec a *umíral*. Copak se Atticus nemohl přenést přes svou hořkost a smířit se s ním? Elena si na vlastního otce příliš nepamatovala, ale věděla, že by udělala cokoli, aby si s ním mohla ještě naposledy promluvit.

Kdybys zbaběle neutekla a místo toho přivedla pomoc, mohlo se ti to splnit.

Elena protivný šepot v hlavě ignorovala.

Občas ji to trápilo, ale co mohla jako osmileté dítě dělat? Zemětřesení málem usmrtilo i ji. Sama málem nepřežila.

Přestala si to vyčítat a časem potlačila zlost také na Atticuse. Ničemu by to nepomohlo. Vztek uměl jen zatemnit mozek. Když ji Atticus nechal na Kalifosu a ztratil se, zlobila se jak na celý nespravedlivý svět, tak na něj. Neměl ji opouštět.

Aristeidis byl jejím příchodem zděšený. Zpočátku nechtěl mít nic společného s nasupeným dítětem, které se chovalo spíš jako zuřící kočka než lidská bytost. Byl to muž, který odmítal silné projevy emocí. Jako bývalý voják si cenil síly a sebekontroly, proto se Elena musela změnit, aby ji přijal.

Stala se z ní silná žena, která se dovedla bezvadně ovládat a nikdy nedovolila, aby ji přemohly emoce.

Proto v sobě zadusila zlost na Atticuse i teď. I když... možná by neškodilo, kdyby mu předvedla, jak moc ho otec potřebuje. Mohla by ho zkusit uprosit a předvést mu, že vážně stojí o to, aby se vrátil. Samozřejmě by to bylo jen naoko. Zranitelná dívka z rumiště už dávno vyrostla a naučila se, jak zacházet

s emocemi. Manipulace? Možná, ale když vedla ke kýženému výsledku...

Neměla ponětí, co se s Atticusem za ty roky stalo. Vlastně ani nevěděla, jaký byl, když ji zachránil z trosek zbořeného města. Zjevně to však byl někdo, komu záleželo na ostatních. Staral se o potřebné. Vedl Eleos. Nikdo přece nezaloží charitativní organizaci, která se později stala největší na světě, jen pro svoje potěšení. Atticus musel mít alespoň nějakou empatii a právě na tuto strunu jeho osobnosti se Elena rozhodla zahrát.

Pokud bude dostatečně přesvědčivá, změní názor a vrátí se domů. Umínala si, že jestli to bude nutné, vymáčkne ze sebe i pár slz. Kvůli Aristeidisovi byla ochotná dokonce úpěnlivě žadonit.

Zhluboka se nadechla a odhodlaně se vydala směrem, kterým Atticus zmizel. Doufala, že se mezitím stihne obléct, což by její misi jen pomohlo.

Když ho však konečně našla na mýtině v husté džungli za domem, byl stále nahý. Stál u vysoké dřevěné lavice a čistil rybu, kterou ulovil.

Nevěnoval jí vůbec žádnou pozornost. Pečlivě z ryby odstranil šupiny, pak jí odřezal hlavu a ocas a nakonec ji zručně vykostil.

Na kratičký okamžik se jí z hlavy vykouřily myšlenky na to, proč tu vlastně je. Fascinovaně sledovala hru jeho silných, zjizvených rukou. Vypadalo to, jako by podobný úlovek čistil a filetoval nejmíň tisíckrát předtím. Každý jeho pohyb byl naprosto přesný a efektivní.

Ovšemže, byl to přece lovec. Elena netušila, kde se ta myšlenka v její hlavě vzala, ale věděla, že je pravdivá. Bylo to zjevné z jeho pevných, vyrýsovaných svalů a z aury neustálé pohotovosti, kterou vyzařoval, i když se momentálně zdálo, že nevnímá nic kolem sebe. Nespustil zrak z ryby, kterou si připravoval

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Slíbila jsem to!***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.